

— Ние сме стъпили върху единъ старопланински връхъ. Наоколо се шири Балканътъ. Той е населенъ съ добродушни столътници, овчари, елени, сърни и мечки. Въ неговитѣ пазви се гушатъ старинни манастири. На северъ е Мизия. Тя достига до голѣмата тиха рѣка Дунавъ. Ще минемъ нѣкога двама съ параходъ по Дунава — да видишъ българскитѣ села и градове. Тѣ сж накацали по брѣга като бѣли лебеди. На югъ се шири Тракия. Тамъ зрѣятъ едри жита. Въ овошнитѣ градини прѣщятъ нате-

жали клони съ ябълки, круши и череши. Като вѣнецъ ограждатъ равнината Рила и Родопитѣ. Още по на югъ Бѣлото море плакне българския брѣгъ. Нашата земя, сине, е пълна съ съкровища. Когато поемешъ царската корона — да я пазишъ като зеницитѣ на очитѣ си!

Малкиятъ князь трепна. Удари кракъ, застана мирно, дигна дѣсницата, отдаде честъ и отговори по войнишки:

— Слушамъ, Ваше Величество!

Царъ Борисъ го помилва по главата.

А. Каралийчевъ

**Азъ съмъ билъ всѣкога българинъ
и желая и следъ смъртта си да
бжда такъвъ; и прахътъ ми да не
се смѣсва съ другъ народъ.**

Г. С. Раковски